אזרבייג'ן ניצבת על צומת הדרכים שבין ישראל לאיראן – במי היא תבחר?

written by אלי קלוטשטיין | 27.05.2025

המדינה הראשונה שנתנה לישראל "דוז פואה" באירוויזיון בשבוע שעבר הייתה ארץ מוסלמית עם רוב שיעי מובהק. לכאורה זה נשמע מפתיע, אבל כל מי שמכיר את היסטוריית היחסים של ישראל עם אזרבייג'ן יכול להבין שלא מדובר בחדשות מרעישות כל כך. באקו, שכבר שנתיים מחזיקה באופן רשמי שגרירות פעילה בארץ, לא מנהלת את היחסים עם ירושלים מתחת לשולחן אלא בגלוי, אולי אפילו בגאווה.

אזרבייג'ן מוכרת נפט לישראל, משתפת איתה פעולה וקונה ממנה אמצעי לחימה, וגם משמשת מתווכת בניסיון הפיוס בין ישראל לטורקיה, או לכל הפחות הסדרת היחסים בסוריה – שכן היא מקורבת מאוד לא רק לירושלים, אלא אף לאנקרה. מנגד, בחודשים האחרונים נרשמת התקרבות – אפילו אולי מפתיעה – בין באקו ובין שכנתה איראן, שאפילו כללה תרגיל ביטחוני גדול בשבוע שעבר. ההתחממות הזאת ביחסים צריכה להדאיג את ישראל, ומוכרחים לעקוב אחריה ולבחון כיצד היא מתקדמת.

אז מה הסיפור, איך יכול להיות שהאזרים נמצאים בקשר עם כל הגורמים ששואפים להיות כוחות אזוריים, ומה כדי להדגיש ביחסים איתם? הנה קצת פירוט.

נתחיל בישראל: בשנים האחרונות מקיימת מערכת הביטחון הישראלית קשר ענף עם אזרבייג'ן, שכולל מכירת יכולות שונות, נשק ואפילו אולי לוויינים. במלחמה נגד ארמניה על נגורנו-קראבאך, למשל, דווח כי האזרים השתמשו בשלל אמצעים ישראליים, כולל מטוסים ללא טייס, טילים נגד טנקים, טילי קרקע-קרקע ועוד.

מדובר ביחסי גומלין משמעותיים בשביל הממשלה בירושלים, שכן על פי הדיווחים בתמורה לנשק שמוכרת ישראל לאזרים, שתי המדינות משתפות פעולה בעניין האיום האיראני: הרפובליקה האסלאמית היוותה וככל הנראה עדיין מהווה איום ביטחוני וחברתי על באקו, והיכולות הישראליות במאבק נגד איראן מסייעות לה לנטרל חלק מהאיומים הללו. כך למשל, נטען כי אזרבייג'ן מאפשרת לישראל גישה לגבול עם איראן כדי לבצע פעולות מודיעיניות מסוגים שונים מול טהרן. בעבר דווח כי לישראל יש בסיסים צבאיים באזרבייג'ן, וכי הארכיון האיראני שהבריח המוסד מאיראן הובא לארץ דרך גבולותיה של באקו. לפי דיווחים אחדים, אפילו התקיפה הישראלית הראשונה על איראן, בתגובה לשיגור הטילים הישירים על אדמתה, נעשתה מכיוון אזרבייג'ן.

לשתי המדינות יש מיזמים משותפים וקידום אינטרסים זהים בשלל תחומים, כולל חקלאות

וסייבר, תעשייה וניהול מים, תחבורה, אקלים ועוד. אחד הנושאים העיקריים שחשובים בשיתוף הפעולה הזה הוא רכישת הנפט: אזרבייג'ן הפכה לספקית הנפט העיקרית של ישראל, וכבר ב-2022 ייצאה אליה כ-40% מהתצרוכת כולה של ארצנו הקטנה. לפני כמה עשורים, מציאות כזו, כאשר מדינה מוסלמית מוכרת נפט לישראל, הייתה נתפסת מדומיינת לחלוטין.

במהלך המלחמה זינק ייבוא הנפט מאזרבייג'ן, לפי דיווחים, והגיע לסכום של כמיליארד דולר: 1.58 מיליון טונות נפט במחצית הראשונה של השנה שעברה, מה שהפך את ישראל ליבואנית השנייה בגודלה של נפט אזרי. לפני חודשיים אישרה ישראל לחברת הגז והנפט הלאומית של אזרבייג'ן לחפש מצבורי גז טבעיים במזרח הים התיכון. החברה גם רכשה 10 אחוזים ממאגר תמר, בעסקה ששוויה מוערך כמעט במיליארד דולר. בכלל, המגמה הזו מתאימה להידוק היחסים בין ירושלים ובאקו במהלך המלחמה, מה שכלל אפילו ביקורים מתוקשרים של בכירים משני הצדדים.

יש לכך אפילו ממד פומבי: באקו בלטה לטובה בהיעדר הפגנות נגד ישראל בשל הלחימה בעזה, ואף דווח על גילויי תמיכה פומביים, לצד כתבות פרו-ישראליות בעיתונות המקומית. מאז תחילת המלחמה ועד היום נמנעה הממשלה האזרית מלבקר את ישראל על המלחמה בעזה ובלבנון. במדינה יש קהילה יהודית ענפה, שמתגייסת לצבא ונלחמת בשורותיו. שירותי הביטחון המקומיים משתפים פעולה עם ישראל גם בפעולות להגנה על הקהילה והשגרירות בבאקו, ועצרו כמה מחבלים בדרכם לבצע פיגועים. לפי דיווחים שמהימנותם לא ברורה, במהלך המלחמה אפילו התגלה חשש כי ההנהגה האיראנית מוכנה להפוך את אזרבייג'ן למטרה ולתקוף מטרות יהודיות או ישראליות בשטחה.

בשל הקשר המיוחד הזה, מרגע כניסתו של נשיא ארה"ב דונלד טראמפ לכהונתו השנייה אזרבייג'ן הפכה לאחת המועמדות הבולטות להצטרף להסכמי אברהם. שליחו האישי של הנשיא למזרח התיכון, סטיב ויטקוף, אף ביקר בבאקו בעקבות תיאום ישראלי, ושם נפגש עם הנשיא אילהם אלייב.

יתרה מכך, נטען כי ישראל פועלת מול ממשל טראמפ כדי לבסס רשמית שיתוף פעולה משולש בין שלוש המדינות, במטרה להקים ברית אזורית ביניהן. קידום היחסים הללו והכללתה של באקו בהסכמי אברהם אינם רק אינטרס ישראלי. באזרבייג'ן מקווים כי מהלך כזה יוכל להסיר חסמים שקיימים כיום מול השוק הביטחוני בארה"ב, שמקורם ביחסים שיש לאמריקנים עם ארמניה – יריבתה האזורית של אזרבייג'ן. במהלך כהונתו של הנשיא הקודם, ג'ו ביידן, אף עבר חוק בקונגרס שאוסר על מחלקת המדינה לאשר מכירת אמצעי לחימה לאזרים לאחר כיבוש נגורנו-קראבאך, ובבאקו מקווים כעת לשנות את רוע הגזרה. גם הממשל החדש והמגזר העסקי בארה"ב מעוניינים בכך, ולפי דיווח בגלובס בכירים בתעשיות ביטחוניות גדולות מארה"ב כבר ביקרו באזרבייג'ן, כדי לקצר תהליכים לקראת מימושו של מהלך כזה.

מהפך ביחסים עם איראן

במקביל לקשר החם עם ישראל, אזרבייג'ן מנהלת קשרים מורכבים עם שכנתה, איראן. אחד האירועים שאולי הכי זכורים בהיסטוריית היחסים שבין שתי המדינות קשור, באופן מוזר משהו, לתקרית שבכלל אינה חלק מעשי מהקשרים ביניהן: התרסקות מסוקו של נשיא איראן איבראהים ראיסי, שעשה את דרכו בחזרה לטהרן מביקור מדיני בבאקו.

אבל מלבד האירוע הזה, הקשר בין שתי המדינות השיעיות ידע עליות ומורדות, ובעיקר מתח. במקביל, היחסים בין ישראל לאזרבייג'ן פרחו לרמה חסרת תקדים בחודשים האחרונים. אז איך יכול להיות שפתאום יש חשש מההתקרבות בין טהרן לבאקו?

ההיסטוריה של שתי המדינות ויחסיהן, כאמור, מורכבת. אזרבייג'ן הכריזה על עצמאות עם קריסת ברית המועצות ב-1991, ושלושה חודשים לאחר מכן פתחו האיראנים שגרירות בבאקו. תחילה הקשרים בין שתי המדינות השיעיות התנהלו על מי מנוחות, אולם בהמשך העיבו על כך כמה אירועים, כולל תפיסתן של חוליות איראניות שביקשו לפגוע במטרות ישראליות ויהודיות במדינה.

התקרית החמורה ביותר בקשרים בין השתיים אירעה בינואר 2023: אדם חמוש הסתער על שגרירות אזרבייג'ן בטהרן, ורצח את קצין הביטחון שם. הנשיא האזרי אלייב תלה את האשמה למתקפה בממשלה האיראנית, וכינה אותה "פיגוע טרור". היה זה חודש לפני שתכננה אזרבייג'ן לפתוח שגרירות בישראל, ושני האירועים הטילו צל כבד מאוד על יחסיהן. המשבר ביניהן נפתר רק בתום שנה וחצי של משא ומתן קדחתני, שבסופו ביולי 2024 נפתחה מחדש השגרירות האזרית בטהרן חודשיים אחרי שהנשיא ראיסי נספה בהתרסקות המטוס בדרכו מבאקו.

אבל בלי קשר לתקרית כזו או אחרת, קשרי המדינות היו מתוחים בשל נטיית ההתפשטות האיראנית וההתערבות האזורית, שהובילה לא פעם להתנגשות עם האזרים. הרפובליקה האסלאמית תמיד ראתה את עצמה כראש החץ השיעי שמוביל את ציר "ההתנגדות", ולכן ניסתה להתחבר לגורמים שיעיים אזורים שונים, כולל בלבנון, בתימן, בעיראק ועוד. באופן דומה ניסתה טהרן גם לחדור לתוך אזרבייג'ן ולהוביל שם אינדוקטרינציה של הקהילות השיעיות לפי גרסת המהפכה האסלאמית של 1979.

המהלך הזה החל במימון והקמה של בתי ספר דתיים בקהילות שיעיות במדינה, ולאחר מכן ייסדה איראן ב-2013 את "התנועה האסלאמית של אזרבייג'ן", ארגון פרוקסי ששמו המוכר יותר הוא "חוסייניון". מגויסים של התנועה נשלחו להילחם לצד כוחותיו של הנשיא בשאר אל-אסד בסוריה, למשל, אולם בהמשך הציפו אנשי התנועה את הרשתות החברתיות בחומרים כתובים ומשודרים שקידמו אידיאולוגיה שיעית קיצונית, כולל קריאות למתקפות על אתרי הממשל באזרבייג'ן. הרשויות בבאקו ביצעו פשיטות ומעצרים של אנשי הארגון הזה, וכך גדעו באיבו את המאמץ להפוך את הארגון למה שאיראן ביקשה שיהיה חיזבאללה של הקווקז.

במקביל, איראן תמכה באופן מסורתי בארמניה, יריבתה של אזרבייג'ן, והתנגדה בחריפות לתוכנית האזרית לבניית נתיב תחבורה ושמו "מסדרון זנגזור", שעובר עד למובלעת נחצ'יבן.

התוכניות למימוש המיזם הזה זינקו קדימה לאחר שאזרבייג'ן הצליחה להשלים את ההשתלטות על נגורנו-קראבאך, ובמשך שנים עמדו כרועץ בין טהרן לבאקו.

אלא ששתי תמורות שחלו בשנה האחרונה חוללו מפנה בגישה האיראנית, ולמעשה אפשרו שדרוג והתקדמות ביחסי שתי המדינות. השינוי הראשון הוא בחירתו לנשיא של מחמוד פזשכיאן לנשיא איראן, במקומו של ראיסי. אף שכבר בתקופת הנשיא הקודם החלה מגמת ההתקרבות בין שתי המדינות, היא מתעצמת תחת פזשכיאן. אביו של הנשיא החדש הוא ממוצא אזרי, ואחד היעדים הראשונים שאליהם יצא פזשכיאן במסגרת תפקידו היה באקו.

אומנם מדיניות החוץ האיראנית נקבעת בלשכת המנהיג העליון ולא בארמון הנשיאות בטהרן, אולם הנשיא סיפק את הפנים המחייכות והנעימות לעמיתיו האזרים פנים שאליהם יכלו להתחבר, ואף לדבר בשפה משותפת. בביקורו במדינה חתם פזשכיאן את השינוי ביחסים כשחתם על מזכר הבנות לקידום שיתוף הפעולה בין שתי המדינות. לא לחינם גם הדגיש שם כי כל מחלוקת בין שתי המדינות ניתן לפתור באמצעות שיח ומשא ומתן.

במקביל, איראן הבינה כי מדיניות הפרוקסי שלה נכשלה באופן חלקי, וממילא את מרב המשאבים והתשומות היא נאלצה להשקיע בארגונים שנלחמו בישראל. השלוחה שלה באזרבייג'ן, לפיכך, לא הייתה בעדיפות גבוהה. מה גם, שממילא טהרן ניסתה לקדם מהלכים לבידוד ישראל בזירה הבינלאומית, ושיפור הקשרים עם באקו יכול היה לסייע לה בכך. בנוסף, הרפובליקה האסלאמית נקטה באחרונה מאמץ כולל להטבת יחסיה עם כל שכנותיה, כולל עיראק, טורקיה ופקיסטן, וגם אזרבייג'ן נכללת ברשימה זו.

נראה שבראייה קדימה, בטהרן הבינו כי ניתוק קשריה של באקו עם ירושלים אינו משימה קלה. לכן, במקום להיגרר לעימות מנסה כעת איראן לנקוט מהלך פרגמטי יותר, לשמר את קשריה עם אזרבייג'ן, להימנע מחיכוכים, ובמקביל להמשיך בקידום היחסים עם ארמניה. בזמן שבו משטר האייתוללות מתמודד עם כמה זירות פתוחות ובמקביל עם המשא ומתן על תוכנית הגרעין, הוא מעדיף להשאיר את החזית עם שכנתו האזרית רגועה.

ממילא, יש גם לאיראן לא מעט אינטרסים כלכליים עם אזרבייג'ן, כפי שמעידה הקפיצה של 32 אחוזים בסחר ביניהן בשנה שעברה. שתי המדינות משתפות פעולה בתחומי הגז, הנפט, אנרגיה חשמלית, חקלאות ועוד. רשתות החשמל של שתי המדינות נפגשות ומשותפות, מה שעשוי להועיל מאוד לאיראן אם שיתוף הפעולה הזה יתרחב במיוחד על רקע הפסקות החשמל התכופות ברפובליקה האסלאמית. ואכן, טהרן ובאקו החלו באחרונה לתכנן את הקמתו של קו חשמל חדש ביניהן.

לקשרים המשופרים בין שתי המדינות יש כמה ביטויים: כך למשל, רק השבוע הוציאה איראן להורג את התוקף לכאורה על השגרירות האזרית בטהרן לפני כשנתיים, צעד פומבי שניתן לו פרסום רב ברשתות כדי להדגיש את חשיבותו לשיפור הקשרים ולסגירת המעגל על הפרשה הבעייתית, מבחינת טהרן. עדות נוספת היא השיפור בטון שחל בכלי התקשורת האיראניים כלפי

אזרבייג'ן, שבמקום להשתמש בהצהרות משתלחות עברו לדיווחים המשקפים ניסיון לפיוס.

במקביל, משלחת אזרית רמת-דרג הגיעה להשתתף בפורום הדו-שיח בטהרן, כנס שיזמה איראן כדי לקדם את מעמדה האזורי, אך גם כדי לאפשר דיונים על הסכמים חדשים לשיתוף פעולה מהלך שאזרבייג'ן יכולה להתחבר אליו. אחד הנציגים האזרים שנכח באירוע, עוזרו של הנשיא אלייב, הדגיש כי היחסים בין באקו לטהרן "נכנסו לשלב התפתחות חדש", וכי הם מקודמים ברמה האסטרטגית. אם עד כה בישראל לא שמו לב למה שקורה בין שתי המדינות, המשפט הזה בהחלט צריך להרים גבות בירושלים.

תחום אחר שבוודאי מדאיג הוא תרגיל ביטחוני גדול שקיימו צבא אזרבייג'ן ומשמרות המהפכה בנגורנו-קראבאך. לא רק שהתרגיל הזה הוא דוגמה להתקרבות בין שתי המדינות, אלא שהוא מסמל מבחינת איראן נטרול מסוים של איום ביטחוני על גבולותיה בדמות מדינה שכנה שיש לה קשרים טובים עם ישראל וצבא עוצמתי.

בה בעת, ההתקרבות בין הצדדים בינתיים לא הגיעה לברית של ממש, ואיראן עדיין תומכת במופגן בארמניה, יריבתה של באקו. כמו כן, האזרים אינם נענים לפי שעה ללחץ האיראני לגנות את ישראל או לצאת נגדה. לפיכך, התפתחויות שונות, ובהן למשל בניית מסדרון זנזגור או צירופה של אזרבייג'ן להסכמי אברהם, יכולות להעיב מחדש על היחסים בין שתי המדינות. קשה גם לראות את איראן זונחת לחלוטין את שאיפות ההתפשטות האזוריות שלה או את רצונה להשפיע על קהילות שיעיות.

התיווך מול אנקרה

בניגוד לקשרים עם איראן, עם שכנה אחרת שלה, טורקיה, באקו מטפחת קשר ארוך שנים של ידידות. למעשה, אזרבייג'ן היא אחת המדינות שאנקרה מקפידה לשמר את יחסיה עימן ברמה האסטרטגית הגבוהה ביותר. האזרים נחשבים לעם ממוצא טורקי, והיחסים בין שתי המדינות מוגדרים כמושתתים על רעיון של "אומה אחת, שתי מדינות".

למרות מהמורות קטנות בשל הקשר החם של באקו עם ישראל כמו למשל טענות של אזרחים טורקים ברשתות החברתיות נגד ה"דוז פואה" שהעניקה אזרבייג'ן ליובל רפאל אנקרה מקפידה להפריד בין ידידותה עם האזרים לבין איבתה לירושלים. לכן, למשל, כאשר הטיל נשיא טורקיה רג'פ טאיפ ארדואן חרם כלכלי על ישראל, הוא אישר להחריג את צינור הנפט האזרי שעובר דרך ארצו ומוביל נפט לכאן.

אלייב, נשיא אזרבייג'ן, לא מעוניין עם זאת שהקשרים שלו עם שני הצדדים ייפגעו עקב המתיחות ביניהם. לפיכך הוא ניסה לקחת על עצמו לפשר ולתווך ביניהם. "שתי המדינות הן חברות קרובות של אזרבייג'ן", אמר הנשיא, "עם טורקיה אנו בעלי ברית, וישראל היא מדינה ידידותית לאזרבייג'ן, ובמשך שנים רבות הוכיחה ידידות הדדית. לכן מבחינתנו המתח הזה בין שתי המדינות מטריד מאוד". אלייב סיפר כי בפיוס הקודם בין ישראל לטורקיה הוא שימש מתווך

פעיל בין הצדדים, לצד גורמים אחרים, וכי גם כעת הוא פועל בכיוון זה.

כך למשל, אלייב ניסה לארגן פגישה בין ארדואן ובין ראש הממשלה בנימין נתניהו, אך הטורקים לא הסכימו לשתף פעולה עם המהלך. יתרה מכך, הם אף סגרו את המרחב האווירי שלהם בפני המטוס הממלכתי של ישראל, כנף ציון מה שבין היתר גם שיבש את התוכניות של נתניהו לבקר בבאקו בתחילת החודש, שבוע לאחר שפזשכיאן הגיע למדינה.

הכישלון הזה לא ריפה את ידי האזרים, שממשיכים לנסות לתווך בין אנקרה לירושלים לפחות בכל הקשור לסוריה במאמץ למנוע חיכוך אמיתי בין הצדדים במדינה השכנה, שעלול להוביל לבסוף לעימות ישיר. בפברואר ביקר היועץ של אלייב בישראל ונועד עם ראש הממשלה לשיחה בנושא, ולאחר מכן טס לאנקרה להמשך הדיונים עם מקביליו שם על הסוגיה. בהמשך יזם אלייב שיחות בין משלחות משתי המדינות בבאקו, כשאת ישראל ייצג היועץ לביטחון לאומי צחי הנגבי, והמגעים בין הצדדים נמשכו לפחות שני סבבים. לפי דיווחים בתקשורת, תוצאות המגעים הללו היו ששתי המדינות הקימו "קו חם" למניעת חיכוכים בסוריה, בדומה למה שישראל שימרה בעבר עם רוסיה באותו מרחב פעולה בדיוק.

הצלחה זו היא דוגמה לאופן שבו אלייב "משחק" על הקשרים בין שתי המדינות: הוא פותר לעצמו כאב ראש בדמות מחלוקות ביניהן, ובייחוד כאלה עם פוטנציאל להסלמה ממשית, ובה בעת גם מוכיח את הערך שלו למנהיגים בשני הצדדים ומספק תמריץ למנהיגי כל אחד מהמדינות להעמיק ולשפר עוד את קשריהן עימו. סביר להניח שהאזרים ימשיכו לנסות לתווך בין ישראל לטורקיה גם בהמשך, אף שהמאמצים הללו ייעשו בזהירות, ייתכן מתחת לרדאר, כדי לא להרגיז אף אחד מהצדדים.

במבט קדימה

איך צריכה ישראל להסתכל על ההתפתחויות בקשר שלה מול אזרבייג'ן, ובפרט בעניין קידום היחסים עם איראן?

ראשית כול, חשוב להדגיש שאיננו יכולים להתגאות בקשרים ארוכי שנים עם מדינות מוסלמיות רבות, לא כל שכן כאלה עם רוב שיעי. רמת הקשר עם אזרבייג'ן היא דוגמה טובה שישראל יכולה לנופף בה מול הקהילה הבינלאומית ליחסים אסטרטגיים חיוביים עם מדינה מוסלמית שאינם סובבים את הסכסוך הפלסטיני-ישראלי, וכלל אינם מושפעים ממנו.

אולם הקשר הזה לא מצמיח לישראל רק תועלת תעמולתית. יש לו אפיקים חיוביים רבים שכדאי לטפח, כולל סחר, מחקר טכנולוגי, שיתוף פעולה ביטחוני ועוד. עלינו להמשיך לחזק את היחסים המיוחדים עם האזרים, ולראות איך ניתן לקדם מול הממשל בוושינגטון את קידומה של ברית מולם או את שילובם בהסכמי אברהם, כדי לבסס ככל האפשר את הקשר עימם באופן רשמי.

בפרט, מערכת הביטחון מוכרחה לשמר את היחסים הביטחוניים עם האזרים, ששכנותם לאיראן

מהווה נכס חשוב לישראל, לצד היותה של באקו קניינית של אמצעי לחימה ישראליים איכותיים שאף הוכיחו את עצמם בשדה הקרב. גם העובדה שאזרבייג'ן היא יצואנית הנפט העיקרית של ישראל הופכת אותה למדינה אסטרטגית מבחינתנו, וחובה עלינו לשמור על הקשר עימה.

בפרט, ישראל צריכה לפקוח עין על ההתקרבות בין אזרבייג'ן לאיראן בחודשים האחרונים, ולוודא כי אין בכך כדי לפגוע בקשרים עם ירושלים. האזרים בוודאי גם ממתינים לראות את תוצאות המלחמה האזורית והמשא ומתן שמנהלים האמריקנים מול טהרן על תוכנית הגרעין, במטרה להבין לאן נושבות הרוחות. אם ידה של ישראל תצא על התחתונה, באקו עשויה אולי לברוח לה ולהיכנע לחיבוק האיראני ויש להימנע מכך. אגב, סימן מעיד חיובי מבחינתנו דווקא ניתן בשבוע שעבר, כאשר במקביל לתרגיל הביטחוני עם איראן ביקר בישראל שר ההגנה האזרי. זהו מסר שמעיד על חשיבות המשך הקשרים עם ירושלים, גם אם באקו תנסה לאזן אותם מול יחסיה עם טהרן.

לבסוף, עלינו למצות את הקרבה שיש לאזרבייג'ן עם טורקיה, כדי לנסות להתניע מהלך של הפחתת החיכוך מול ארדואן. גם אם ישראל לא צריכה לשאוף כעת להגיע לפיוס מלא מול אנקרה ויש לשקול זאת בכובד בראש ולהרהר ביתרונות ובחסרונות של המצב הנוכחי לכל הפחות עלינו להימנע מלהגיע לעימות מול הטורקים, באופן כללי ובסוריה בפרט. במקביל, ישראל גם צריכה לוודא שכל משבר פוטנציאלי שעלול להתגלע מול אנקרה אינו גולש וזולג ליחסיה עם אזרבייג'ן, ואינו משפיע עליהם לרעה.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 27 במאי, 2025